

בבית המשפט העליון בירושלים

בג"ץ 5051/11 -

לפני: כבוד הרשם גלעד לובינסקי

העותרים: 1. מזערו ואח'
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נגד

המשיב: שר הפנים

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

עיינתי בבקשת העותרים לפסיקת הוצאות, בתגובת המשיב לה וביתר המסמכים שבתיק. המשיב הותיר את הבקשה לשיקול דעת בית המשפט, ומשכך יש לראותו כמי שאינו חולק על התקיימותם של התנאים שבדין לפסיקת הוצאות (בג"ץ 842/93 אל נסאסרה נ' שר הבינוי והשיכון, פ"ד מח(4) 217 (1994); בג"ץ 2908/06 איונוב נ' שר הפנים (21.4.2010)).

ודוק: המשיב הדגיש בתגובתו כי כבר ביום 29.10.2013, לאחר הדיון הראשון אשר התקיים בהליך, החליט ליתן לעותרת 1 רישיון ישיבה מסוג א/5 למשך פרק זמן מוגבל, שיוארך עד להתקנת תקנות מסוימות אשר טרם הותקנו עד כה. לדבריו, "הדבר ממחיש את העובדה שגם אילו ההחלטה שהתקבלה ביום 29.10.2013 הייתה עומדת בעינה, הייתה העותרת מחזיקה עד היום ברישיון

ישיבה בישראל מסוג א/5" (סעיף 5 לתגובה). נראה, כי בכך מבקש המשיב לרמז שהסעד המבוקש ניתן כבר בשלב מוקדם יחסית של ההליך, דבר אשר יש בו כדי לתמוך בפסיקת הוצאות על הצד הנמוך. ואולם, על פני הדברים רישיון הישיבה המותנה אשר ניתן - אף זאת למעלה משנתיים לאחר הגשת העתירה - אינו שקול לרישיון ישיבה בלתי מותנה ובלתי קצוב בזמן, כפי שהתבקש על ידי העותרים וכפי שניתן בסופו של יום. ואכן, הטענה אותה העלה המשיב מספר פעמים ולפיה מתן הרישיון המותנה מייתר את הדיון בעתירה, לא הביאה למחיקתה על ידי בית המשפט.

לעניין שיעור ההוצאות יש להביא בחשבון, בין יתר שיקולים, את משך הזמן הארוך אשר חלף מיום הגשת העתירה ועד לסיום ההליך, כמו גם את העובדה שהוצא צו על תנאי, התקיימו שני דיונים על פה והוגשו מספר בלתי מבוטל של כתבי בי דין. מן העבר השני יש להביא בחשבון את הנתון שאין מדובר בעתירה בעלת מורכבות יוצאת דופן, כמו גם את העובדה שהעותרים לא הניחו תשתית לגבי שיעור ההוצאות אשר הוצאו בפועל.

על רקע מכלול נסיבות העניין ומשאיזנתי בין השיקולים השונים, החלטתי לחייב את המשיב בשכר טרחת עורך דין בסכום של 10,000 ₪ ובהוצאות משפט בסך 2,000 ₪.

ניתנה היום, כ"ג בתשרי התשע"ו (6.10.2015).

גלעד לובינסקי, שופט

ר ש ם